

ԱԶԵՐԻԴ ՄԷՋ

ՎԱՀՍՆ ԹԱԽԱՐԱԲԵԳԵԱՆԻ

Ամէն անգամ, երբ կապուտակ
Աչերիդ մէջ եմ նայում,
Ինձ թւում է ծով անյաութակ
Ծով փոթորկոյ ու անհուն,
Որ փրփրուք, լեռնակուտակ
Ալիքներով վիթխարի
Քաշում է ինձ ու սպառնում,
Մարմնիս սարսուռ է ցալիս
Ու շուր ներում եմ ես փարում
Քու թարմ կրճքիդ շեռարի,
Աչերդ անյագ, ջերմ համբուրում,
Որ վախճս քիչ փարայի: